

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Audiència amb els participants de les Jornades internacionals folklòriques Adifolk

Palau del Parlament, 6 de setembre de 2013

La presidenta

Una salutació a totes les persones i els grups de folklore i de dansa que heu vingut –no em vull deixar ningú– de Polònia, el Perú, Romania, Swazilàndia i el Senegal, i sobretot permetin-me que saludi els representants de Catalunya i totes les persones d'Adifolk que col·laboren en aquesta quaranta-unena jornada folklòrica.

(...)

Senyor Viñas, un any més ens trobem aquí. Aquests dies vaig fent actes que es repeteixen de diferent manera, actes semblants als de l'any anterior i l'any anterior. I sempre dic: "Això no pot ser", perquè l'any passa molt de pressa. Avui ens tornem a trobar amb Adifolk i amb aquesta quaranta-unena jornada internacional, que em permet, primer, felicitar totes les persones de tots els països que hi participen. És molt important mantenir les tradicions, perquè és una manera de reconèixer la nostra història.

En el cas de Catalunya, en el cas d'Adifolk, vull agrair especialment al seu president la perseverança i la resistència. Aquesta paraula aquests dies l'hem sentit i la sentirem molt. Resistència, que no vol dir passivitat, sinó que vol dir, primer, un estat d'ànim positiu i una capacitat de tirar endavant. I totes les expressions culturals, tradicionals, de cant i de ball, són una manera de resistir i són una manera de demostrar al món qui som, d'on venim, quina és la nostra identitat i quina és la nostra història.

Després, els vull felicitar també perquè quaranta-un anys són molts. Ja no es tracta de set, vuit o deu anys, que també són importants. Quan una entitat o una associació es reuneix per fomentar alguna cosa és important la iniciativa, però

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

encara és més important la capacitat de mantenir aquesta iniciativa i de mantenir-la viva. I Adifolk, en aquest sentit, és un exemple.

Sé que aquest estiu han estat a Verona. Cada any em comuniquen on van. L'any que ve crec que és a Romania. Això també és una manera de mantenir viva la tradició, de mantenir-la juntament amb les jornades. Ahir eren a Calella i van passejar per diversos llocs de Catalunya per veure i conèixer totes les persones que conformen aquest folklore i aquesta tradició. Els desitjo que vagi molt bé, que coneguin molta gent i, sobretot, que coneguin què és Catalunya, que sàpiguen quins són els nostres neguits i les nostres il·lusions.

També vull recordar, coincidint que aquestes jornades se celebren els primers dies de setembre, que nosaltres l'11 de setembre celebrem la diada nacional de Catalunya. Des de sempre, aquesta diada ha estat reivindicativa. Però des de fa pocs anys aquesta reivindicació, a més a més de festiva, familiar, és molt i molt de sentiment nacional, un sentiment de dir: "Aquí som, aquí serem i volem continuar essent." I en aquest moment el que reivindica el poble de Catalunya és la capacitat de decidir el seu futur. Pensava que era important que els expliqués això. Perquè de vegades la diada nacional ha estat això: una diada amb molts actes, amb molts esdeveniments, amb ofrenes florals, amb un acte aquí al Parlament i un altre fora, al parc de la Ciutadella. Sempre ha estat més o menys semblant. Però des de fa molt poc temps, des de fa dos anys, s'hi afegeix aquesta voluntat del poble de Catalunya de demostrar a la resta de pobles d'Espanya i al món la seva voluntat de ser i la voluntat de decidir el seu futur col·lectiu.

I res més. Els desitjo una bona estada, que tinguin bon temps –sense gaire calor, perquè ha tornat la calor–, que gaudeixin del país, Catalunya, i de Barcelona, i sobretot que se'n puguin anar amb un bon record dels catalans. Sempre es diu que som persones molt serioses. Però som persones molt acollidores. El poble de Catalunya sempre ha estat un poble acollidor. I és un poble que sempre diu: "Parlem-ne", que no vol discutir, sinó que vol parlar, que no vol barallar-se, sinó que vol negociar.

I d'això n'és una mostra aquesta casa. El Parlament de Catalunya, aquest palau, havia estat fa tres-cents anys el lloc de les armes, el lloc on els qui van guanyar la guerra contra els catalans van fer construir una ciutadella com a instrument de repressió contra els catalans. I al cap de dos-cents anys llargs, el primer president

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

de la Generalitat republicana, l'any 1932, el va convertir en el lloc de la paraula. I aquest és, d'alguna manera, l'esperit dels catalans.

Res més. Moltes gràcies. I ara anirem saludant-los tots grup per grup.